

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2021. szeptember 29. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

A maradandó fogyatékoságot és súlyos egészségromlást okozva elkövetett testi sértés büntette és más bűncselekmények miatt Terhelt1 vádlott ellen folyamatban lévő büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2020. december 11. napján kihirdetett 17.B.1093/2018/100. számú ítéletét helybenhagyja azzal, hogy az ítélet rendelkező részében az előzetes letartóztatás kezdő napjaként feltüntetett 2019. szeptember 21. napja helyesen 2015. szeptember 21. napja.

I n d o k o l á s:

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2020. december 11. napján kihirdetett 17.B.1093/2018/100. számú ítéletével Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő testi sértés büntettének kísérletében, a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (6) bekezdés d) pontjának I. és II. fordulata szerint minősülő testi sértés büntettében, a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő testi sértés vétségében, a Btk. 222. § (2) bekezdésének a) pontjába ütköző és a (3) bekezdés a) pontjának III. fordulata szerint minősülő, folytatólagosan elkövetett zaklatás büntettében, a Btk. 222. § (2) bekezdésének a) pontjába ütköző, folytatólagosan elkövetett zaklatás vétségében és a Btk. 222. § (1) bekezdésébe ütköző zaklatás vétségében. Ezért őt – halmazati büntetésül - 3 év 6 hónap szabadságvesztésre és 4 év közügyektől eltiltásra, mint mellékbüntetésre ítélte. A szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozatát börtönben állapította meg. Rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról. A kiszabott szabadságvesztésbe a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt beszámítani rendelte. Rendelkezett továbbá az eljárás során lefoglalt bűnjelekről és a felmerült bűnügyi költség viseléséről.

[2] A tárgyaláson jelenlévő ügyész a kihirdetett ítéletet tudomásul vette.

[3] A vádlott a büntetés enyhítése, a védő elsődlegesen a tényállás téves megállapítása miatt, jogos védelemre hivatkozással részfelmentés, másodlagosan a büntetés enyhítése érdekében fellebbezett.

[4] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.216/2021/2. számú átiratában a vádlott és védője fellebbezését alaptalannak tartotta. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság az eljárása során a perrendi szabályokat betartotta, az ügyfelderítési kötelezettségének maradéktalanul eleget tett, melynek keretében a bizonyítást a szükséges és indokolt mértékben lefolytatta. Valamennyi bizonyítékot beszerezve állapította meg a tényállást, amely mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében írt megalapozatlansági okoktól. Rögzítette, hogy a törvényszék az indokolási kötelezettségének is eleget tett, kifejtett indokolása nem ellentétes a logika szabályaival, továbbá a rögzített tényállás alapján okszerű következtetést vont a vádlott bűnösségére nézve, és törvényesen minősítette a testi épség, valamint az emberi méltóság és egyes alapvető jogok elleni bűncselekményeit. Hivatkozott arra, hogy a tényállás megállapítása, valamint a bizonyítékok értékelése az elsőfokú bíróság joga, egyben kötelezettsége, így a tényállási részek alapjául szolgáló releváns bizonyítékok újraértékelése útján a vádlott bűnösségét vitató, és részfelmentést elérni kívánó védelmi fellebbezés a másodfokú eljárásban nem foghat helyt. A büntetés kiszabása körében a fellebbviteli főügyészség utalt arra, hogy az ítélet tartama törvényes és méltányos, és nincs olyan értékelési körbe nem vont nyomatékos körülmény, amelyre alapítottnak a vádlott büntetése tovább enyhíthető lenne. Ezért indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 605. § (1) bekezdése alapján hagyja helyben.

[5] A vádlott védője előterjesztette fellebbezése írásbeli indokolását. Ebben a 2. tényállási pontban írtakkal kapcsolatosan - az igazságügyi orvosszakértők véleményére utalva – kifejtette, hogy sértettl sértett sérülésének a vádlott által történő bántalmazása kapcsán annak maradandó fogyatékosságot jelentő eredménye kétséget kizáróan nem nyert bizonyítást, hiszen annak megállapíthatósága a sértett ismeretlen helyen tartózkodása miatt megghiúsult. Ezért a kétséget kizáróan nem bizonyított eredmény okán e bűncselekmény tekintetében a vádlott felmentését indítványozta. Ezen túlmenően a bűnügyi költség felére történő mérséklésére tett indítványt.

[6] A másodfokú nyilvános ülésen a védő az elsőfokú eljárásban elhangzott perbeszédében foglaltakat, továbbá a fellebbezését és annak indokait változatlanul fenntartotta, kérve védenccé felmentését a 2. vádpont alól, illetve a büntetés enyhítését és a bűnügyi költség alóli részleges mentesítést.

[7] A vádlott az utolsó szó jogán csatlakozott védőjéhez.

[8] A vádlott és a védő által bejelentett fellebbezések folytán a másodfokú tanács az elsőfokú ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírált.

[9] A vádlott felmentésére irányuló fellebbezést a másodfokú bíróság nem találta alaposnak.

[10] A fellebbviteli bíróság előzményként megállapította, hogy Pesti Központi Kerületi Bíróság a 2018. augusztus 22. napján kelt és e napon véglegessé vált 25.B.13.607/2017/13-I. számú végzésével a testi sértés büntette és más bűncselekmények miatt Terhelt1 vádlott ellen indított büntetőügyben – miután megállapította, hogy a vád tárgyává tett cselekmény a vádtól eltérően a Btk. 164.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (8) bekezdés szerint minősülő életveszélyt okozó testi sértés büntette kísérletének minősülhet - rögzítette hatáskörének hiányát és az ügyet áttette a hatáskörrel és illetékességgel rendelkező Fővárosi Törvényszékhez.

[11] A fellebbviteli bíróság a felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi szabályoknak megfelelően folytatta le. Nem vétett sem abszolút (Be. 608.§ (1) bekezdés a)-f) pont), sem olyan relatív eljárási szabálysértést (Be. 609.§ (1), (2) bekezdés), mely az érdemi felülbírálatot kizárná. Az ügy érdemi elbírálását befolyásoló eljárási szabálysértésre az eljárás résztvevői sem hivatkoztak.

[12] Az elsőfokú bíróság a perrendszerűen lefolytatott eljárásában a lehetséges bizonyítási eljárást széles körűen, minden releváns bizonyítékra kiterjedően lefolytatta, ügyfelderítési kötelezettségét maradéktalanul teljesítette. A tényállás 1. pontját a vádlott tagadásával szemben tanú6 tanúnak a nyomozás során tett tanúvallomására, szakértő1 iü. orvosszakértő véleményére, tanú5 tanúvallomására és az ismertetett okirati bizonyítékokra – különösen a rendőri jelentésre, az orvosi dokumentációra és a sértett sérüléseiről készült fényképfelvételekre – alapította. A tényállás fellebbezéssel érintett 2. pontját ugyancsak tanú6 nyomozás során tett tanúvallomására, tanú7 tanúvallomására, az igazságügyi orvosszakértői véleményekre és az ismertetett okirati bizonyítékokra – különösen a szemle jegyzőkönyvre, fényképfelvételekre, rendőri jelentésekre, orvosi iratokra – alapította a vádlott védekezésével szemben. A bűnösségét tagadó vádlott e tényállási pontot illetően nem vitatta, hogy mindkét sértettel kerülhetett olyan fizikai kontaktusba, amely a vádbeli sérülések okozására volt alkalmas, azonban érdemi védekezésében hangsúlyozta, hogy a sértettek támadtak rá, tanú7 eleve egy kalapáccsal felszerelve jelent meg az utcán, és később is ő fenyegetőzött vascsővel, valamint korhadt fadarabbal. Az elsőfokú bíróság a vádlott védekezésének ellenőrzésére tanúként hallgatta ki tanú7 sértettet és tanú6tot. Ezen túlmenően szakértő2 és szakértő4 igazságügyi orvosszakértőket meghallgatta a tárgyaláson, továbbá ismertetette a korábban felsorolt releváns okirati bizonyítékokat. A tényállás 3. pontját pedig a vádlott részbeni beismerésére, tanú6 nyomozás során tett terhelő tanúvallomására, tanú7 azzal egybehangzó tanúvallomására, valamint az ismertetett okirati bizonyítékokra – különösen a híváslistákra, az azokról készült hivatalos feljegyzésekre, az sms és facebook üzenetek tartalmára - alapította.

[13] Az elsőfokú bíróság tehát az ügyben a releváns és törvényesen beszerzett bizonyítékokat vizsgálat tárgyává tette, azokat egyenként és összességükben is értékelte. Nem tévedett, amikor a vádlott és a tárgyaláson a tanúvallomását a vádlotti védekezéshez igazító

tanú eljárás során tett ellentmondásos vallomásait az objektív igazságügyi orvosszakértői véleményben írtak és a további, terhelő tanúvallomások és a releváns okiratok tükrében értékelte, és kellő indokát adta ez alapján annak is, hogy miért tanúnak a nyomozás során tett vallomásait fogadta el határozata alapjául. Az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének kellő mértékben, a logika szabályainak megfelelően eleget tett. Bizonyítékértékelő tevékenységéről az ítélet 6. oldalának harmadik bekezdésétől a 18. oldal első bekezdéséig terjedően adott számot. Logikus és meggyőző magyarázatát adta annak, hogy a vádlott védekezését miért vetette el, azt mely bizonyítékok cáfolják. Az elsőfokú bíróság egyébként a bizonyítási indítványokat is megalapozottan utasította el.

[14] Az elsőfokú bíróság az ítélet történeti tényállását mindhárom vádpont tekintetében mérlegelési jogkörében állapította meg és a bizonyítékokkal összhangban rögzítette ítélete 4. oldalának második bekezdésétől a 6. oldalának közepéig.

[15] A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által rögzített tényállás megalapozott, mindenben mentes a Be. 592.§ (1) és (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, ezért azt a Fővárosi Ítélőtábla a felülbírlata alapjául elfogadta.

[16] A Be. 591. § (1) bekezdésében foglaltak alapján a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve, ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetve a fellebbezésben új tényt állítottak vagy új bizonyítékokra hivatkoztak és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le. A védő fellebbezése indokolásában új tényre, új bizonyítékokra nem hivatkozott.

[17] A tényállás megállapítása, valamint a bizonyítékok értékelése az elsőfokú bíróság joga és kötelezettsége, így a releváns bizonyítékok újraértékelése útján az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás felülmérlegelésére és azon keresztül a vádlott felmentésére irányuló védői fellebbezés a Be. 591. § (1) és a Be. 593. § (2) bekezdése alapján eredményre nem vezethetett.

[18] Az elsőfokú bíróság a megállapított tényállás alapján okszerű következtetést vont le a vádlott elkövetéskori tudattartalmára és azon keresztül bűnösségére is, és törvényesen minősítette az 1. tényállási pontban elbírált élet, testi épség és egészség elleni bűncselekményét a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző, de a (3) bekezdés szerint minősülő súlyos testi sértés büntette kísérletének, melyet a vádlott azzal a magatartásával valósított meg, hogy a dulakodásuk közben földre kerülő élettársát legalább kétszer közepes erővel fejen ütötte egy széklábbal, majd egy késsel metszett sebzést ejtett a bal alkarján, és ezzel ugyan nyolc napon belül gyógyuló sérüléseket okozott, azonban a súlyosabb eredmény okozására a vádlottnak legalább az eshetőleges szándéka kiterjedt az általa használt eszközökre és a támadott testtájékra figyelemmel, és a súlyosabb sérülés csupán a véletlennek betudhatóan maradt el. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a törvényszék a 2. tényállási pont tekintetében is törvényesen minősítette az ott elbírált élet, testi épség és egészség elleni

cselekményeket. Helyesen állapította meg, hogy a vádlott azzal a magatartásával, hogy egy alkalommal, nagy erővel, ököllel arcul ütötte sértett1 sértettet, és ezzel nyolc napon túli sérüléseket, illetve a jobb szem látásvesztésének elszenvedése okán maradandó fogyatékoságot, egyúttal súlyos egészségromlást okozott, megvalósította a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző, de a (6) bekezdés d) pontjának I. és II. fordulata szerint minősülő testi sértés büntette minősített alakzatának valamennyi törvényi tényállási elemét. Azzal a magatartásával pedig, hogy egy alkalommal közepesen el nem érő erővel, ököllel arcul ütötte tanú7 sértettet, aki az ütés következtében 8 napon belül gyógyuló sérülést szenvedett el, megvalósította a Btk.164.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő élet, testi épség és egészség elleni bűncselekmény törvényi tényállási elemeit. Végül a vádlott a tényállási 3. pontjában írt azon magatartásával, hogy telefonon, majd személyesen – egy ismeretlen folyadékot tartalmazó palack felmutatásával – megfenyegette megöléssel, felgyújtással tanú7tet és volt élettársát, tanú6tot, továbbá féltékenységből eredően mintegy két hónap alatt különböző telefonszámokról összesen 176 esetben indított telefonhívást, illetve küldött kéretlen sms-t tanú7 telefonjára azért, hogy rendszeres háborgatásával őt megfélemlítse, megvalósította a Btk. 222. § (2) bekezdésének a) pontjába ütköző és a (3) bekezdés a) pontjának III. fordulata szerint minősülő, továbbá a Btk. 222. § (2) bekezdésének a) pontjába ütköző, valamint a Btk. 222. § (1) bekezdésébe ütköző emberi méltóság és egyes alapvető jogok elleni bűncselekmények törvényi tényállási elemeit.

[19] A fellebbviteli bíróság tehát a jogi minősítés körében az elsőfokú ítélet 18. oldal utolsó előtti bekezdésétől a 21. oldal közepéig kifejtett törvényszéki állásponttal maradéktalanul egyetért. A fellebbviteli főügyészégi álláspontját is osztva hangsúlyozza az ítéltábla, hogy a vádlott védője által hivatkozott büntethetőséget kizáró ok, a Btk. 15. § e) pontja és 21.§-a szerinti jogos védelem törvényi feltételei hiányoznak, mert az irányadó tényállás 2. pontja szerint a vádlott nem jogtalan támadást háritott el, hanem kölcsönös tettelegesség talaján cselekedett. Rámutat arra is a másodfokú bíróság, hogy helyesen foglalt állást a törvényszék akkor is, amikor azt rögzítette az ítélet 13. oldalának közepén, hogy a bíróság kétséget kizáró bizonyossággal tartotta megállapíthatónak, hogy sértett1 sértett jobb szemén teljes látásvesztést szenvedett el, ekként a maradandó fogyatékoság, egyúttal súlyos egészségromlás kialakulása igazolható. A védő által hivatkozott esetben a már hatályon kívül helyezett módszertani iránymutatás az érzékszervek elvesztésén kívüli, egyéb esetekre adott eligazítást, és jelen ügyben a sérülés maradandó jellege az igazságügyi orvosszakértői vélemény alapján a sértett utólagos személyes vizsgálatának elmaradása mellett is tényként állapítható meg, a maradandó fogyatékoság a jobb szem teljes látásvesztésben nyilvánult meg és a látás utólagos visszanyerése kizárt. Megjegyzi a fellebbviteli bíróság, hogy ha e minősítő körülmény nem lenne megállapítható, a vádlott felmentésének akkor sem lenne helye, hiszen a vádlott bántalmazása következtében a sértett – többek között – 8 napon túl gyógyuló sérülést, orrcsonttörést is elszenvedett, így terhére a Btk.164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő élet, testi épség és egészség elleni bűncselekmény elkövetése aggálytalanul megállapítható lenne. Ugyanakkor az ítéltábla maradéktalanul egyetért az elsőfokú bíróság ítéletének 13. oldalának közepétől a 14. oldal közepéig kifejtett álláspontjával, így a védő felmentésre irányuló fellebbezése – sem büntethetőséget kizáró okra, sem eltérő minősítésre hivatkozással – eredményre nem vezethetett.

[20] A büntetés enyhítésére irányuló fellebbezések sem megalapozottak.

[21] A bűnösségi körülményeket helyesen tárta fel a törvényszék. A másodfokú bíróság álláspontja szerint nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a vádlottat a Btk. 33. § (1) bekezdés a) pontja és a 36. §-ában írtak alapján - a büntetéskiszabási elvekre és a halmazati büntetés szabályaira figyelemmel - 3 év 6 hónap szabadságvesztés büntetésre ítélte, amelynek mértéke ugyan eltér a Btk. 80. § (2) és (3) bekezdésében írtak alapján számított középértéktől (amely 4 év 3 hónap), azonban a Btk. 79. §-ban írt büntetési célok eléréséhez szükségesnek és elégségesnek mutatkozik. Ugyanis a vádlottat a legsúlyosabban minősülő cselekvőségénél az eredmény tekintetében hanyag gondatlanság terhelte. A sértettek egyikével, a volt élettársával a kapcsolata rendeződött. A Btk. 33. § (2) bekezdése szerinti közügyektől eltiltás mellékbüntetés alkalmazása és a büntetéshez igazodó mértékének a Btk. 62.§-a szerinti kiszabása törvényes. A büntetés és mellékbüntetés tartama méltányos a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyesség jelentős fokához, valamint az elbírált bűncselekmények együttes tárgyi súlyához képest, és nem is merült fel olyan, eddig értékelési körbe nem vont nyomatékos enyhítő körülmény, amelyre alapítottna a vádlott büntetése tovább enyhíthető lenne, ezért az ezt célzó vádlotti és védői fellebbezések eredményre nem vezethettek.

[22] Az elsőfokú bíróság a szabadságvesztés végrehajtási fokozatát helyesen, a Btk. 37. § (2) bekezdés a) pontja alapján állapította meg, a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjának meghatározására a Btk. 38.§ (2) bekezdésének a) pontja alapján törvényesen került sor.

[23] Az elsőfokú bíróság ugyancsak törvényesen rendelkezett a Btk. 92. § (1) (2) és (3) bekezdés a) pontja alapján az előzetes letartóztatásban és a bűnügyi felügyeletben töltött idő beszámításáról.

[24] A bűnügyi költség megállapítása a Be. 574. § (1) bekezdése alapján törvényes, a fellebbviteli bíróság álláspontja szerint annak összege a bűncselekmények tárgyi súlyához képest nem aránytalanul nagy, ezért a Be. 574. § (5) bekezdése szerinti, a vádlott bűnügyi költség egy részének megfizetése alóli mentesítésére nem látott törvényes lehetőséget.

[25] A Fővárosi Törvényszék ítéletének egyéb rendelkezései törvényesek, ezért azokat a másodfokú bíróság - helyes indokai alapján – helybenhagyta azzal, hogy az ítélet rendelkező részében elírás folytán az előzetes letartóztatás kezdő napjaként feltüntetett 2019. szeptember 21. napja helyesen 2015. szeptember 21. napja, ezért a Be. 453.§ (1) bekezdése alapján azt helyesbítette; illetve megállapítja, hogy az ítélet bevezető részében feltüntetett 2019. február 27-i tárgyalási nap helyesen 2019. február 7. napja.

[26] A Fővárosi Ítéltábla végzése a Be. 605. § (1) és (4) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2021. szeptember 29.

Dr. Ruzsás Róbert s.k.

a tanács elnöke

Dr. Szabó Éva s.k.

előadó bíró

Dr. Mészáros László s.k.

bíró

A Fővárosi Törvényszék 17.B.1093/2018/100. számú ítélete Terhelt1 vádlott tekintetében jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2021. szeptember 29.

Dr. Ruzsás Róbert s.k.

a tanács elnöke

.